

נערה שנתפתה פרק רביעי כתובות נ"א.

עין משפט נר מצוה

ע"ה א ב מ"י פ"ז מהל'
 אבות הלכה ז טו"ע
 א"ע פ"י ק ט"ז א ופי'
 קיב סעי' ז:
 ע"ה א ב מ"י פ"ז מהל'
 ז א סמ"ע ע"ש מה
 טו"ע ע"ש סמ"ע ט"ז
 ז א:
 ע"ה ד מ"י פ"ז מהל'
 י סמ"ע טו"ע ע"ש
 ס"י ק ט"ז א:
 ע"ה ה מ"י פ"ז מהל'
 הלכה ה ופי"ד ע"ש
 הלכה ז סמ"ע טו"ע
 ע"ה פ ס"י ק ט"ז א:
 ע"ה ז מ"י פ"ז מהלכה
 י טו"ע ע"ש טו"ע
 ז א ח מ"י פ"ז מהל' י טו"ע
 טו"ע ע"ש ס"י ק ט"ז א:
 פ"ה ט מ"י פ"ז מהל' ז
 סמ"ע טו"ע ע"ש
 ס"י ע"ש טו"ע א:
 פ"ה י מ"י פ"ז מהל' ע
 סמ"ע ג:
 פ"ה כ מ"י פ"ז מהל' ז
 ופי"ד ע"ש הל' ח סמ"ע
 ע"ש ונל"ח פ"ה טו"ע ע"ש
 ס"י טו סמ"ע ט:

סוף סוף כל העמוד בגוון דמי. אע"פ דפלוגמא דר"מ ורצנן
 היא דפרק שבועת הדיינין (שבועות מג. ושם) שבועים העומדים
 לזכר דר"מ סבר כצורות דמיין ורצנן סברי לאו כצורות דמיין
 מ"מ פריך הכא דפשיטות דכגוון דמי כמו שפ"ח דמההיא דפרק

יסוס ויטומה. א"ח ואחות ונכסיהם צד אפטרופוס: העלו ליסוס
 שבציל יטומה. העלו ליסוס מונוות יתיריים שמזין אחותו עמו:
 דאיכא סריא. אחותו ותשמשנו: מוליאין. מן היטומה: מוליאין
 לזנות מן הבנים. למונוות ולפרנסה: ולזנות מן הבנות. לקטנות

סוף סוף כל העמוד בגוון דמי דצריכא
 לדיקלא קאמינא: ההוא יתום ויתומה דאתו
 לדיקלא דרבא אמר להו רבא העלו ליתום
 בשביל יתומה אמרי ליה רבנן לרבא והא
 מר הוא דאמר א' ממקרקעי ולא ממטלטלי
 בין למוזני בין לכתובה ובין לפרנסה אמר
 להו אילו רצה שפחה לשמשו מי לוא יהבינן
 ליה כל שכן הכא דיכא תרתי: תנו רבנן
 א' אחד נכסים שיש להן אחריות ואחד נכסים
 שאין להן אחריות מוציאין למוזן אשה ולבנות
 דברי רבי שמעון בן אלעזר אומר נכסים
 שיש להן אחריות מוציאין לבנות מן הבנים
 ולבנות מן הבנות ולבנים מן הבנים ולבנים
 מן הבנות בנכסים מרובין אבל לא לבנים מן
 הבנות בנכסים מועטין נכסים שאין להן
 אחריות מוציאין לבנים מן הבנים ולבנות מן
 הבנות *ולבנים מן הבנות אבל לא לבנות
 מן הבנים אע"פ דקיימי לן ה' הלכה כרבי
 מחבירו הכא הלכה כרבי שמעון בן אלעזר
 דאמר רבא א' הלכתא ממקרקעי ולא
 ממטלטלי בין לכתובה בין למוזני בין
 לפרנסה: ב' מתני' לא כתב לה כתובה
 בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה מפני
 שהוא תנאי בית דין כתב לה שדה שהיה
 מנה תחת מאתים זו דולא כתב לה כל
 נכסים דאית לי אחראין לכתובתיך חייב
 שהוא תנאי בית דין לא כתב לה אם
 תשתבאי אפרקינד ואותבינד לי לאינתו
 יובכנת אהדינד למדינתך חייב שהוא
 תנאי בית דין ינשביית חייב לפדותה יואם
 אמר הרי גישה וכתובתה ותפדה את עצמה
 אינו רשאי לקתה חייב לרפאותה א' אמר
 הרי גישה וכתובתה תרפא את עצמה רשאי:

מנ הגדלות. א"ס אין שם אלא צנות
 והחוקיק גדלות בנכסים מוליאין מידם
 וחולקות צוה והכא ליכא מווי שאין
 הצנות מונוות מן הצנות לפי שכולן
 שוות צירושה: וצננים מן הצננים.
 לקטנים מן הגדולים לחלוק צוה:
 אצל לא לבנים מן הבנות בנכסים
 מועטין. שאין בהן כדי לזון אלו ואלו
 עד שיצטור דלמרי רצנן הצנות זונות
 והצננים שאלו על הפתחים: לפרנסה.
 לנדוניה: ב' מתני' ולא יכנס לה כל
 נכסים נ'ו. חייב להיות כל הנכסים
 אחראין לה ולא יכול לומר לה אין
 לך אלא שדה הכתובה לך בשטר
 כתובתיך: וכתבתי. שאינו יכול
 לקיימה משנצית כותב לה אפרקיק
 ואהדינד למדינתך לפי שאשת כהן
 אסורה לבעלה א"ס נאנסה: אינו
 רשאי. שכבר נתחייב צפדיונה
 משנצית: חייב לרפאותה. שהרפואה
 כמונוות: רשאי. שאין אדם חייב
 לזון גרושתו: ג' פלוגמא דרבי
 מאיר ורבי יהודה דפרק אע"פ:

(א) גי ערוך לגוד כגוד
 וכן איתא בתוס' ב"ב מ"ב:
 ד"ה שבה ונכסיהם צד
 פ"ח פ"י ז' אצל בתוס' צ"ק
 נט: ד"ה ופסק וס' ע"ה:
 ד"ה שבה נכסיו לזון כגון
 דמי וכן בתוס' דהכא,
 (ב) [לקמן ט"ז: א] [לקמן
 ס"ח: ד] [לעיל כ"ה] [ו' ע"ה]
 (ג) [לקמן ט"ז: א] [ו' ע"ה]
 (ד) [לקמן ט"ז: א] [ו' ע"ה]
 (ה) [לקמן ט"ז: א] [ו' ע"ה]
 (ו) [לקמן ט"ז: א] [ו' ע"ה]
 (ז) [לקמן ט"ז: א] [ו' ע"ה]
 (ח) [לקמן ט"ז: א] [ו' ע"ה]
 (ט) [לקמן ט"ז: א] [ו' ע"ה]
 (י) [לקמן ט"ז: א] [ו' ע"ה]

גליון הש"ס
 גמ' ולבנים מן הבנות
 עיין לקמן דף טו ע"ה תוס'
 ד"ה אלמנה שפחה:

הגהות הב"ח
 (א) תוס' ד"ה מני וכו'
 ועיין דלמרא ליה לית לך
 אלא מנה לא סמכה
 דעתה: (ב) בא"ד וא"ת
 ומאי קאמר הכא מני
 ר"מ:

מוסף רש"י

מוציאין למוזן אשה
 ולבנות. וכל שכן פרנסה,
 ולא מיעביץ פרנסה אלא
 אפילו מונוות. דלמ"ס
 דעתך אמיתא כיון דתנאי
 כותב וניסו יהיו ככותב
 ולא יצטור ממטלטלי קא
 משמע לן (לקמן ס"ח).
 הלכה כרבי משהבירי.
 נקמקס יתיר (פסחים כ"ו).
 לא כתב לה כתובה.
 נמקס שאין כותבין
 מנה. דלכולהו אמתי קא
 סמכי. אי מני נמקס
 שכתבתי ונכסיהם לר"מ
 מיהו בעילת זנות במוסר
 היא (לקמן ט"ז). התקבלתי
 ממוך. אע"פ שלא נתקבלה
 מוחלת וכותבת בלשון שזכר
 (לקמן ט"ד).

תוספות ר"ד

א"ר הלי ממקרקעי ולא
 ממטלטלי בין למונוות
 בין לפרנסה. פ' פרנסה
 הוא דניתיא. והאדינא
 קיינו רבנן בתראי דמתני
 גמ' ממטלטלי. עיין בפרק
 מציאת האשה: ב' מתני' לא
 כתב לה כתובה בתולה
 גובה מאתים ואלמנה מנה
 מפני שהוא תנאי בית
 דין כתב לה שדה שהיה
 תחת מאתים זו דולא כתב
 לה כל נכסין דאית לי
 אחראין לכתובתיך חייב
 מפני שהוא תנאי בית
 דין כתב לה אם תשתבאי
 אפרקינד ואותבינד לי
 לאינתו יובכנת אהדינד
 למדינתך חייב שהוא
 תנאי בית דין ינשביית
 חייב לפדותה אמר הרי גישה
 וכתובתה תרפא את
 אינו רשאי. פ' מפני
 שנתאי ב"ד הוא להתחייב
 בפרקונו. ואפילו נתן לה
 כתובה לאחר מכאן הואיל
 וכשנשתי היא חתונה.
 לקתה חייב לרפאותה אמר
 הרי גישה וכתובתה תרפא
 אי"ע רשאי. פ' הרפואה
 דמיה למונוות. וכי הוי
 כדי הויב לה גט הכתובה
 חו לא יהיב לה מונוות.
 רפואה מני לא יהיב לה.
 פ' תנאי ב"ד. כל דבר
 לה שדה שהיה כתב לא
 לה מאתים. וכל א"ע

תוספות ר"ד (משך)
 כתובתיך עשה תחבול'
 שלא פייחת תנאי ב"ד אלא
 אוקייר לה שדהו שהיה
 במאתים ולא כתב לה
 כל נכסין דאית לי אחראין
 לכתובתיך משמע עשיתי
 שאינה יכולה לטרוף היום
 או למחר אלא אותו השדה
 שאינו שדה אלא ג' גמ' זה
 לא הועיל לו כלום שכל
 נכסיו אחראין לכתובתה.
 ואע"פ דלא כתב לה מפני
 שהוא תנאי ב"ד שיתבוב
 אדם כך דאמרי לן
 שדה האשה שמעון בן
 שוחם תיקן שיתבוב כל
 אשה לאשתו כל נכס
 אחראין לכתובתיך. וכו'
 שנקנה ב"ד הוא אע"פ
 חלקו כתב לה ככותב
 דמי ויה"נ נמי אם כתב
 לה שדה שהיה מאתים
 לכתובתה כדכ"ה נכסיו
 ב"ה ויכול למרוך ולא
 תחזור האשה לעילוי לא
 עשה כלום. מפני תנאו של
 שמעון בן שטח אלא תנא
 דמתני אלא לאשמעונין
 לכתובתיך תתקנות שמעון
 בן שטח: ודייק בבמרא
 מני מתני ר"מ היא דאמר
 כל הפוחת לכתובתי מו'
 ולאלמנה מקי ה"ז בעילת
 זנות. פ' ואפילו מחלה
 איהו לאו כל מבינה דאי
 ר"י האמר אם רצה כותב
 לכתולה ר' והיא כותבת
 לו שתקבלתי ממך ק'.
 לו התקבלתי ממך ק' וזו
 פ' ובמתני ש"ה שאם
 כתב לה שדה שהיה ק'
 תחת ר' וזו אע"פ שהאשה
 תברעתי כתיב אין מש
 דבאי ממשעבדי אע"פ
 דלא כתב לה שיעבדו
 נכסין. אהאן ל"י דאמר
 אחרית ט"ס הוא ואע"פ
 דלא כתוב ככתוב דמי
 דאי לר"מ נהי דגביא כתיב
 ס"ל דאחריות לאו ט"ס
 כל קרקעותיו לא יחזור
 ללמלה דשמו פרוע הוא
 נפול והיו ב"ד נפרעים
 שלא כדיון.

משה
 דאי לר"מ נהי דגביא כתיב
 ס"ל דאחריות לאו ט"ס
 כל קרקעותיו לא יחזור
 ללמלה דשמו פרוע הוא
 נפול והיו ב"ד נפרעים
 שלא כדיון.

כהב
 מבעיא היכא דלא כתב לה
 כתובה דלא מצי למיעקר
 תקנות ב"ד וחייב לתת
 דכתב לה שדה שהיה מנה
 תחת מאתים זון ואילו
 זה השדה יהיה לך לשיעבוד